

גמ"ר 4057/06/13 - מדינת ישראל נגד תומר זוהר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

גמ"ר 4057-06-13 מדינת ישראל נ' זוהר

בפני
בעניין: **כב' השופט דן סעדון**
מדינת ישראל - ע"י פמת"א (פלילי)

המאשימה

נגד

תומר זוהר ע"י עוה"ד שפר

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של גרימת מוות תוך נהיגה רשלנית, בניגוד לסעיף 304 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 וסעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה.

העובדות

על פי הסדר טיעון שנערך בין הצדדים, הודה הנאשם בעובדות כתב אישום מתוקן כדלקמן:

1. ביום 29.3.13 עובר לשעה 1:12 נהג אליה צנעני ז"ל (להלן:המנוח) ברכב פרטי בנתיבי איילון מצפון לדרום והתקרב למחלף צומת חולון. הכביש הינו כביש מהיר, חד סטרי ובכיוון נסיעת המנוח היו 3 נתיבי נסיעה תוך קיום עיקול קל לימין.
2. בשעה 1:12 או סמוך לכך, בהגיעו לגשר הממוקם מעל מחלף חולון עצר המנוח את רכבו בשול הדרך השמאלי, משמאל לקו השול שרוחבו 3.3 מ', וזאת עקב תקר בגלגל קדמי ימני ברכבו (להלן: הגלגל). המנוח לבד אפוד זוהר, יצא מן הרכב ושהה משמאל אליו ומשמאל לקו השול השמאלי וזאת מבלי שהציב משולש אזהרה 100 מ' לפני רכבו.
3. בשעה 1:17 נטל המנוח מפתח גלגלים, התקרב לגלגל והתכופף סמוך אליו במטרה להחליף את הגלגל. כל אותה עת שהה המנוח בתוך השול השמאלי.
4. באותה עת נהג הנאשם ברכבו והגיע לגשר בנסיעה במסלול השמאלי ביותר מבין 3

עמוד 1

המסלולים. הנאשם "סטה ללא סיבה עם הרכב לכיוון השול השמאלי ופגע בעוצמה עם חזית הרכב בחלקו האחורי שמאלי ובדופן צד שמאל של רכבו של המנוח ומיד לאחר מכן פגע במנוח באמצעות חזית צד שמאל של הרכב (להלן: התאונה)" (סעיף 7 לכתב האישום המתוקן; הדגשה לא במקור). כתוצאה מן התאונה הועף המנוח אל השול השמאלי וקיר ההפרדה ונפגע בין היתר בראשו ובגפיו. הוא הובהל לבית החולים כשהוא מחוסר הכרה ובמצב קריטי ונפטר מפצעיו ביום 2.4.13.

5. אין חולק כי עובר לתאונה היו תנאי ראות ומזג אוויר טובים. תאורת רחוב פעלה והאירה היטב את הכביש. הכביש היה יבש ותקין ולנאשם היה שדה ראייה פתוח לפנים של מעל 200 מ' לצורך הבחנה ברכבו של המנוח.

הסדר הטיעון

6. בין הצדדים נחתם הסכם להסדר טיעון במסגרתו סוכם, בין היתר, כי "הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן המהווה חלק בלתי נפרד מהסדר זה ויורשע"; כי "הנאשם ישלח לקבלת תסקיר שירות מבחן בטרם ישמעו הטיעונים לעונש". עוד סוכם כי במסגרת ראיות התביעה לעונש יוצג סרטון המציג את קרות התאונה ותגישו לבימ"ש - וכך היה. סוכם גם כי בטיעוניה לעונש תטען המאשימה כי מעשיו של הנאשם מהווים רשלנות חמורה. ראוי לציין כי במסגרת ההסכם ציינה המאשימה כי תתנגד לשליחתו של הנאשם לקבלת חוות דעת על הממונה על עבודות שירות אולם בהוראת בית המשפט נבחנה גם כשירות הנאשם לאפשרות לרצות עונש מאסר בעבודות שירות תוך שהובהר כי אין במשלוח הנאשם לקבלת חוות דעת הממונה משום נקיטת עמדה מצד בימ"ש ביחס לעונש הראוי.

עיקר טיעוני המאשימה לעונש

7. מטעם משפחתו של המנוח העיד אביו, מר מרדכי צנעני. בעדות מצמררת ומרגשת שרטט אבי המנוח קווים לדמותו של המנוח. הוא סיפר על דמותו החיובית, אוהבת האדם של המנוח, על אהבתו למשפחתו, למדינה אותה שירת ועל השבר הגדול שפקד את המשפחה בעקבות לכתו בטרם עת.

8. המאשימה טוענת כי רשלנותו של הנאשם היא ברף הגבוה. היא באה לידי ביטוי בין היתר בדרכים הבאות: ראשית, הנאשם סטה עם רכבו ברשלנות וללא סיבה נראית לעין תוך שהוא חוצה את קו ההפרדה הרצוף ופוגע ברכב המנוח ובמנוח עצמו. שנית, הנאשם לא בלם את רכבו מבעוד מועד ואף לא האט את מהירות נסיעתו. נסיבות המקרה - נסיעה בכביש מהיר בשעת לילה והעובדה שכל שנדרש על מנת להימנע מן התאונה ותוצאותיה הקשות הוא אך מעבר לנתיב הנסיעה הימני - מביאות אף הן למסקנה כי עסקינן ברשלנות ברף הגבוה. המאשימה טוענת כי אין לייחס למנוח רשלנות תורמת עקב אי הצבת משולש אזהרה שכן גם אילו היה המנוח מציב משולש כזה, לא הייתה לכך כל נפקות בנסיבות העניין. עוד נטען כי העובדה שהמנוח לבש אפוד זוהר ורכבו היה מואר היטב בתאורת הרחוב גורמים לרכב המנוח לבלוט יותר מכל משולש אזהרה.

9. היותו של הנאשם אדם מן היישוב והחוויה הקשה שהותירה בה אותו כעולה מתסקיר

שירות המבחן וכעולה מדברי הנאשם עצמו בדברו האחרון לעונש, אין בהם כדי להעלות או להוריד שכן ערך קדושת החיים והצורך בהרתעה גוברים על נסיבות אישיות - קשות ככל שיהיו - ומחייבים נקיטת קו עונשי מחמיר. עברו התעבורתי של הנאשם אף הוא עומד לו לרועץ לשיטת המאשימה. המאשימה טוענת כי מתחם העונש ההולם נוכח מכלול הנסיבות נע בין 24-36 חודשי מאסר בפועל, פסילה מנהיגה למשך 15-25 שנים ופיצוי למשפחת המנוח הנע בין סכומים של 20,000 ₪ - 30,000 ₪

עיקר טיעוני ההגנה לעונש

10. במסגרת טיעוני ההגנה לעונש העיד חברו של הנאשם שסיפר בין היתר על קורותיו של הנאשם בעקבות התאונה. העידה גם סבתו של הנאשם שהרחיבה את הדיבור על האירוע בהקשר לאסונות אחרים, קשים, שפקדו את משפחתו של הנאשם. ואחרון העיד הנאשם שהרחיב את הדיבור לגבי מצבו הנפשי לאחר התאונה ועל צערו העמוק על האובדן שגרם.

11. לבקשת ההגנה נשלח הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן לעונש. שירות המבחן מציין בתסקיר אותו הגיש כי הנאשם מחזיק במערכת ערכים נורמטיבית ומתפקד באופן תקין בכל תחומי חייו. התאונה נשוא ענייננו נחוויתה על ידו באופן מורכב ועוצמתי. שירות המבחן מעריך כי נוכח מצבו הרגשי ומאפייני אישיותו יתקשה הנאשם להתמודד עם עונש מאסר בפועל וכי קיימת חשיבות לשילובו בקבוצה טיפולית לצד הענישה על מנת לסייע לו בעיבוד התאונה והשלכותיה. שירות המבחן בא, לאור האמור, בהמלצה להטיל על הנאשם עונש מאסר אותו יוכל הנאשם לרצות בעבודות שירות ולצידו צו מבחן למשך שנה על מנת לאפשר לנאשם להשתלב בקבוצה טיפולית.

12. טענה עיקרית בטיעוני ההגנה לעונש היא כי רף הרשלנות במקרה זה אינו גבוה וכי מדובר ב"רשלנות רגעית" אשר פסיקה ענפה שהגישה ההגנה לעיוני קבעה כי העונש ההולם בגין רשלנות ברף זה - ואך ביחס למקרי רשלנות חמורים יותר או שתוצאתם קשה יותר - היא מאסר בעבודות שירות. מתחם העונש ההולם נע לשיטת ההגנה בין 6 חודשי מאסר לבין 12 או 14 חודשי מאסר בפועל (ע"פ (חי) 41013-04-13 מיכל כרמון נ' מ"י (לא פורסם)). נוכח הודיה מהירה ונטילת אחריות מצד הנאשם כמו גם העובדה שעברו התעבורתי אינו מכביד, ראוי לגזור את דינו בקצה הנמוך של מתחם העונש ההולם בנסיבות.

13. בהתייחס לפסיקה שהציגה המאשימה טוענת ההגנה כי המקרים שנדונו באותם פסקי דין מצביעים על רשלנות ברף חומרה גבוה לאין שיעור מזה שהודגם במקרה זה על ידי הנאשם ולכן לא ניתן ללמוד גזירה שווה מאותם פסקי דין למקרה שלפני.

14. כצפוי, טענה ההגנה - ברגישות ראויה יש לציין - כי קיימת רשלנות תורמת מצד המנוח שלא הציב משולש אזהרה לפני רכבו ולא ניתן לדעת אילו היה מוצב משולש כזה אם תוצאות האירוע היו נמנעות. עוד נאמר, שוב בעדינות הראויה, כי לא הייתה למנוח סיבה ממשית להסתודד סביב רכבו זמן ממושך טרם פנה להחליף את הגלגל וזאת בנסיבות של עצירת רכבו בכביש מהיר וכשרכבו מצוי בשול הדרך.

15. ב"כ הנאשם ציינה כי הנאשם נטל אחריות על המקרה למן הרגע הראשון והדבר צריך להיזקק לזכותו.

דין והכרעה

16. ראש וראשית לכל יש לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבותיה כאשר העיקרון המנחה הוא עיקרון ההלימה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין. כידוע, שלוש הן אבני הבסיס המצויות ביסוד גזירת הדין בעבירה זו: האחד, ראוי לגזור בעבירות אלה עונש של מאסר בפועל ופסילה הולמת לנהיגה בשל עקרון קדושת החיים ועקרון ההרתעה; שנית, נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן בעלות משקל בשל אופייה המיוחד של עבירה זו ובשל ביצועה השכיח על ידי אנשים נורמטיביים; שלישית, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא רמת הרשלנות (ע"פ 6755/09 אלמוג נ' מ"י (לא פורסם)). הצורך לקבוע את רמת רשלנותו של הנאשם בנסיבות המקרה מתחייבת גם לאור תיקון 113 לחוק העונשין ולכך אפנה כעת.

רשלנות רגעית

17. כאמור לעיל, הנאשם הודה, בהיותו מיוצג, בעובדותיו של כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון. סעיף 40 (ד) לחוק העונשין קובע לאמור: "בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות לביצוע העבירה". סעיף (ב)(2) הנזכר בציטוט מתייחס לאפשרות להתיר לבקשת אחד הצדדים "להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטענות לעונש, אם שוכנע כי לא הייתה אפשרות לטעון לגביהם בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין". יעקב קדמי בספרו סדר הדין בפלילים, חלק שני, כרך א' (2009) כותב כי בעקבות הגשת כתב אישום מתוקן עקב הסדר טיעון "בית המשפט כלל איננו אמור להתייחס בגזר-דינו לנסיבות נוספות, אשר אין להן אזכור בכתב האישום המתוקן ובראיות אחרות בתיק, ובפרט כאשר הצדדים הגיעו להסדר טיעון מוסכם, אשר במסגרתו נמחקו הנסיבות הנוספות מכתב האישום המקורי" (ראו עוד: ע"פ 5677/11 פלוני נ' מ"י (לא פורסם). בית המשפט העליון קבע כי יש להתיר להגנה, לפי בקשתה, להציג ראיות "לנסיבות מקלות שאפפו את ביצוע העבירה כל עוד הן אינן קשורות לשאלת אחריותו לביצוע העבירה אלא רק לשאלת העונש שיוטל עליו" (ע"פ 4697/10 גראדאט נ' מ"י (לא פורסם)).

18. נוכח כל האמור ומשלא התבקשה וממילא לא ניתנה רשות להבאת ראיות מטעם ההגנה לעניין העונש בנוגע לנסיבות שאפפו את ביצוע העבירה על ידי הנאשם, אין מקום לבסס את מתחם העונש ההולם על בסיס טענת ההגנה בדבר קיומה של "רשלנות רגעית". נזכיר כי הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן כי רכבו " סטה ללא סיבה עם הרכב לכיוון השול השמאלי " סטייה כזו יכולה להיות תולדה של רשלנות רגעית אולם הדבר אינו מחויב המציאות.

מתחם העונש ההולם לגישת המאשימה

19. גם הפסיקה שהגישה המאשימה לעיוני נמצאה בעיקרה לא תואמת את רף הרשלנות שיש

לייחס לטעמי לנאשם במקרה זה. אסביר: בפרשת שלא לפה היה מדובר במי שביצע עקיפה במהירות 147 קמ"ש, רכבו התהפך ונוסעת נהרגה. נסיבות מקרה זה הוגדרו על ידי בימ"ש המחוזי עצמו כ"נושקות להריגה". בפרשת חמאד היה מדובר במי שנסע במהירות של כ-160 קמ"ש - שהוגדרה כ"מופרזת וקטלנית" - והתנגש באחורי רכבו של המנוח וגרם למותו. גם בפרשת יהודה חן דובר במי שדרס הולכת רגל על מעבר החצייה בנסיבות שבהן היה לו שדה ראייה פתוח מלפנים של 400 מ' ובעת שבמסלול נסיעתו מוצבים תמרורים המעידים על קרבתו למעבר חצייה באופן שאינו מתיישב עם רשלנות רגעית או אובדן שליטה רגעית. העובדה שלאותו נאשם היו בעברו לא פחות מ-122 הרשעות קודמות נשקלה אף היא לחובתו בעת גזירת דינו.

מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה

20. סעיף 40ג לחוק העונשין קובע כי מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לערך החברתי שנפגע (קדושת החיים), מידת הפגיעה בו (פגיעה מרבית) תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט לחוק העונשין ובמדיניות הענישה הנהוגה. להלן אבחן את מידת רשלנותו של הנאשם כפי שזו עולה מן הנסיבות.

21. לטעמי, במקרה שלפנינו מדובר ברף רשלנות שאיננו נמוך כלל ועיקר. מדובר בנאשם הנוהג ברכבו בכביש מהיר, בשעת לילה מאוחרת כאשר במקום קיימת תאורת רחוב תקינה, מזג אוויר נאה ושדה ראייה פתוח לפחות 200 מ' קדימה. רכב הנאשם לא היה מצוי על גבול השול השמאלי אלא בתוך השול - שהיה עצמו רחב די הצורך על מנת לאפשר לנאשם ולרכבו לעמוד בתחומיו מבלי לבלוט החוצה אל הכביש. הנסיבות האמורות חייבו את הנאשם לשמור על עירנות מקסימלית לבל יסטה מנתיב נסיעתו. זאת ועוד: נסיבות ביצוע העבירה מקשות על קבלת הטענה כי מדובר ברשלנות של היסח דעת רגעי. כעולה מן הסרטון שהוצג, סטיית רכבו של הנאשם לעבר השול לא הייתה סטייה קלה אלא סטייה לעומק השול תוך פגיעה ברכב המנוח ובמנוח עצמו. המהירות בה בוצעה הסטייה ואירעה הפגיעה ברכב המנוח ובמנוח לא הייתה נמוכה כל עיקר. מהלך הדברים האמור אירע מבלי שהנאשם ניסה לבלום את רכבו. העקומה בדרך - כעולה מכתב האישום המתוקן - הייתה עקומה קלה בלבד. אילו היה הנאשם נוהג כנהג סביר ניתן היה לצפות שיבחין בתוואי העקומה וינהג בהתאם. עוד ייאמר כי הנאשם הבחין - או יכול היה להבחין ממרחק 200 מ' לפחות - ברכב הנאשם כשהוא בשול השמאלי. כך שלפחות בנקודת הזמן בה חלף רכב הנאשם בסמוך לרכב המנוח היה בידי הנאשם לנקוט אמצעי זהירות על מנת להימנע מפגיעה ברכב המנוח, כמו למשל על ידי מעבר לנתיב הימני אשר כעולה מן הסרטון שהוגש בתיק, היה פנוי למדי ואפשר זאת בנקל. העובדה שהנאשם לא הבחין במנוח עצמו אלא רק ברכבו אינה נסיבה לקולא שכן קיומו של רכב המצוי בשול הדרך אינו מצדיק סטייה לעבר הרכב ופגיעה בו, בין שיושבים ברכב נוסעים ובין אם לאו. בגמ"ר (ב"ש) 7427-03-11 מ"י אבו אדעיים (לא פורסם) נדון עניינו של נאשם שסטה עם רכבו שמאלה לנתיב נסיעה נגדי ופגע עם חזית רכבו המעורב וגרם לתוצאה קטלנית. בימ"ש קובע כי "מידת הרשלנות בהן אין כל הסבר או הצדקה לסטייה אינה מצויה ברף הנמוך שכן המדובר בכביש בינעירוני מסוכן והיה על הנאשם לשמור על עירנות מתמדת לאורך לכל אורך נהיגתו ולוודא כי רכבו נשאר בנתיבו. מעובדות כתב האישום ניתן להיווכח כי לא הייתה כל הפרעה הנובעת ממזג אוויר ולמעשה מדובר בתאונה אשר נגרמה כתוצאה מרשלנות הקשורה לחוסר תשומת לב מספקת לדרך ולכביש.. אובדן הנתיב ללא סיבה בכביש מסוג זה המחייב עירנות מכסימאלית מעידה על

רשלנות ברף שאינו נמוך". (הדגשה הוספה). נדגיש כי במקרה שהובא לעיל אירעה התאונה באותו יום. בלילה בו הראות מטבעה מוגבלת יותר מוטלת על הנאשם חובת זהירות כפולה ומכופלת ועליו להישמר באופן נהיגתו ולהיות עירני. בפרשה זו גזר בימ"ש על הנאשם, בין היתר נוכח עבר מכביד, מאסר למשך שנה.

22. ברע"פ 2874/07 בן שלוש נ' מ"י (לא פורסם) נדחה ערעורו של מי שהורשע בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית בנסיבות בהן נהג המבקש את רכבו בשעה 03.00 כשלצידו המנוח. המבקש סטה באופן פתאומי ממסלול נסיעתו לשוליים והתנגש במשאית. מן ההתנגשות נהרג המנוח שישב לצד המבקש. חשוב לסייג ולומר כי באותה פרשה גם המבקש ונהג המשאית נחבלו חבלות של ממש. עבור של הנאשם באותה פרשה כלל הרשעה בשל נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים. באותה פרשה גזר בימ"ש לתעבורה על המבקש 18 חודשי מאסר שהופחת בבימ"ש ל-15 חודשי מאסר. בקשת רשות ערעור נדחתה.

23. לאור האמור לעיל אני קובע כי מתחם העונש ההולם בעבירה בנסיבותיה נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות - במקרים חריגים - לבין מאסר בן 15 חודשים. לעיל עמדתי על הפסיקה בעניין קצהו העליון של המתחם. לעניין קצהו התחתון של המתחם אין לי אלא להפנות לפסיקה העניפה שהציגה ההגנה תוך הדגשה כי הפסיקה עומדת על כך כי רק במקרים חריגים יגזר עונש מאסר בדרך של עבודות שירות (ראו למשל רע"פ 548/05 מאירה לוינ' נ' מ"י (לא פורסם)). נפנה כעת לבחון את מיקומו של הנאשם בתוככי המתחם תוך שאציין כי אין טענה כי יש לסטות מן המתחם לקולא או לחומרא.

תרומת רשלנות של המנוח

24. איני סבור כי ניתן לקבוע כי המנוח תרם ברשלנות המתבטאת באי הצבת משולש אזהרה לפני רכבו לקרות התאונה. נזכיר כי מלכתחילה הודה הנאשם בכתב האישום בכך שסטה ללא סיבה לעבר השול ופגע ברכבו של המנוח ובמנוח עצמו. בנסיבות אלה ובאין כל הסבר לסיבת הסטייה אין כל יסוד להניח כי קיומו של משולש אזהרה 100 מ' לפני רכב המנוח היה מביא לשינוי במהלכם המצער של הדברים.

הודיה ונטילת אחריות

25. בע"פ (ת"א) 31933/06 קלגסבלד נ' מ"י (לא פורסם) נקבע כי יש מקום להקל עם המערער לעניין משך המאסר וכי "הדבר נובע ממשקל נוסף שיש לייחס להודייתו של המערער.. הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לנטילת אחריות... על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים ובסופו של יום עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה הענשית". הודיית הנאשם היא אפוא שיקול לקולא.

תסקיר שירות המבחן

26. כפי שצוין בעניין אלמוג לעיל, נסיבותיו האישיות של הנאשם ככלל אינן בעלות משקל בשל אופייה של העבירה ובשל ביצועה השכיח על ידי אנשים מן היישוב. נוכח העובדה שמשקלן של נסיבותיו האישיות של הנאשם הוא נמוך ובשים לב לכך שמצבו של הנאשם כעולה מן התסקיר אינו חריג ביחס לנהגים אחרים בסיטואציות דומות וכיוון שאין תסקיר שירות המבחן מתיימר למצות את מכלול היבטי הענישה אלא הוא עוסק בעיקר בנאשם ונסיבותיו האינדיבידואליות, נראה כי משקלו של תסקיר שירות המבחן במקרה זה אינו גבוה.

עבר תעבורתי ופילי

27. הנאשם ללא עבר פלילי. במישור התעבורתי נוהג הנאשם משנת 00 וצבר עד כה 13 הרשעות קודמות כולן מסוג "ברירת משפט". אכן, אין בעברו של הנאשם אירוע תאוני קודם או מקרה בו נפסל רישיונו. עם זאת, לא ניתן להתעלם כי עברו של הנאשם רצוף עבירות המגלות יחס בעייתי לחוקי התנועה, על אף היותן מסווגות כברירות משפט וככאלה מצויות ברף חומרה נמוך. כך, צבר הנאשם לחובתו מספר הרשעות שעניינן אי ציות לתמרור 302 בצומת, עבירות נהיגה במהירות מופרזת, נהיגה באור אדום, שימוש בטלפון בעת נהיגה ועוד. לטעמי, לא ניתן לזקוף עבר זה לזכותו של הנאשם.

התוצאה

28. בהתחשב במתחם העונש ההולם שנקבע בנסיבות המקרה, במידת רשלנותו של הנאשם ובמכלול השיקולים שפורטו לעיל בהרחבה מצאתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל למשך 36 חודשים מהם 10 חודשים לריצוי בפועל והיתרה על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית.
- ב. פיצויים למשפחתו של הקורבן בסך 15,000 ₪.
- ג. פסילה בפועל מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה למשך 10 שנים. נוכח משך הפסילה, לא מצאתי טעם להטיל על הנאשם פסילה מותנית.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ג אדר ב תשע"ד, 25 מרץ 2014, במעמד הצדדים.